

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1986/2015
11.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиља А.Ћ.Р. из Б. и Т.Д. из Б., чији је заједнички пуномоћник О.П., адвокат из Б., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/14 од 13.11.2014. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиља изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/14 од 13.11.2014. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3449/14 од 13.11.2014. године и Првог основног суда у Београду П1 4355/11 од 16.07.2014. године и предмет враћа Првом основном суду у Београду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4355/11 од 16.07.2014. године, одбијени су тужбени захтеви тужиља за исплату неисплаћене разлике плате до двоструког износа плате по основу обављеног рада и временаведеног на раду у периоду од 01.09.2008. до 31.08.2011. године и уплате одговарајућих доприноса.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3449/14 од 13.11.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиље су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 395. ЗПП.

Апелациони суд у Београду је решењем Р4 бр. 86/15 од 10.09.2015. године предложио одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној због потребе уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је прихватио предлог Апелационог суда за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној због потребе уједначавања судске праксе.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у радном односу код тужене. Решењем директора полиције од 01.07.2006. године тужилца А.Ђ.Р., полицијски службеник у МУП-у распоређена је на радно место послови сузбијања кријумчарења културних добара у Одељењу за сузбијање организованог општег криминала и стекла звање главни полицијски инспектор. Решењем органа тужене од 01.07.2006. године тужилци је на основу Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године за послове на које је премештена утврђен укупан коефицијент плате 33,75. Решењем директора полиције од 23.01.2008. године, тужилца Т.Д. у радном односу код тужене са радног места административно-технички послови у Служби за борбу против организованог криминала премештена је 01.08.2008. године на радно место документалисте у Одељењу за борбу против високотехнолошког криминала у Служби за борбу против организованог криминала Управе криминалистичке полиције. Решењем органа тужене од 10.04.2009. године тужилца је унапређена у звање референт 1 класе почев од 09.01.2009. године и утврђен јој је укупан коефицијент од 22,41. У упутству о правном средству тужилцама садржаним у наведеним решењима, запослене су поучене да против решења о утврђивању плате могу поднети жалбу Жалбеној комисији Владе у року од осам дана од дана пријема решења, али то нису учиниле. У утуженом периоду тужена није вршила исплату плате тужилцама у складу са чланом 2. Уредбе о платама лица које обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужилца закључујући да је пропуштањем рока за изјављивањем жалбе Жалбеној комисији Владе, решење надлежног органа туженог о утврђивању плате запосленог одређивањем укупног коефицијента плате постало коначно и правноснажно, и да због таквог пропуста тужиље не могу основано потраживати исплату разлике у заради.

Због погрешне примене материјалног права чињенично стање није потпуно утврђено (није утврђена висина потраживања).

Актом Владе Републике Србије – Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала ("Службени гласник РС" 14/2003... 114/2014), која је донета на основу члана 18. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, уређују се плате лица која обављају послове и задатке у, између осталог, Служби за сузбијање организованог криминала Министарства унутрашњих послова (Служба - члан 1). По члану 2. став 1. овлашћена службена лица у Служби... имају право на двоструки износ плате коју су остварили на пословима са којих су ступили на рад из организационе јединице из члана 1. Уредбе (у односу на првотужилу). Друготужилу има право на двоструку плату по основу члана 3. став 2. Уредбе (ако нема својство службеног лица).

Имајући у виду изложено (да се уредба непосредно примењује), погрешно је становиште нижестепених судова да је изјављивање жалбе представљало нужан услов за остваривање права на "двоструку плату". Тужиле не оспоравају утврђени основни коефицијент, па како се уредба непосредно примењује на све запослене који су посебно наведени у том акту и како тужена правила из цитираног подзаконског акта није непосредно примењивала, стекли су се услови за грађанско-правну одговорност тужене по основу члана 35. Устава и члана 172. ЗОО.

Нема услова за преиначење нижестепених пресуда јер због погрешног правног става није утврђивана висина потраживања.

На основу члана 416. став 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**